

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2792/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzése ellen, amely alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikke, II. cikke, VI. cikk (1) bekezdése, a XVI. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, XX. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikke sérelmére hivatkozással.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a rendelkezésre bocsátott iratok szerint a következő. Az indítványozó (kérelmező) és az édesanya (kérelmezett) között a gyermekükkel való kapcsolattartás tárgyában született Fővárosi Törvényszék 54.Pf.632.743/2022/7. számú ítélete szerint a kérelmezőt megillette az időszakos kapcsolattartás joga.
- [3] Az indítványozót időszakos kapcsolattartási jog illette meg 2024. június 23-tól 2024. június 30-ig, 2024. június 20. napján értesült arról, hogy a gyermeke (skarlát) fertőző betegségben szenved, amelyet az orvos aznap állapított meg. Az édesanya ezután június hó 24. napján arról értesítette az indítványozót, hogy a gyermek már nem fertőz és ezt orvosi igazolással is alátámasztotta, valamint megkérdezte, hogy kíván-e élni a kapcsolattartási lehetőséggel. Az indítványozó a vonatkozó egészségügyi előírásokra tekintettel – miszerint 6 nap elkülönítést írnak elő, a gyermek nyugalma és felépülése érdekében, valamint a saját biztonsága okán – nem kívánta a kapcsolattartást június 24-én megkezdeni, ezért kérte a pótlást 2024. június 30-a és július 7-e között.

- [4] Ezt követően fordult az indítványozó a Budai Központi Kerületi Bírósághoz (továbbiakban: elsőfokú bíróság). Kérelme arra irányult, hogy a bíróság a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnp.tv.) 22/C. § (2) bekezdés *b)* pontjának megfelelően hívja fel az édesanyát az elmaradt kapcsolattartás pótlására tekintettel arra, hogy a hivatkozott kapcsolattartási és kapcsolattartás pótlási időpont neki fel nem róható okból maradt el. Az indítványozó a 2024. június 23. és június 30-a között elmaradt kapcsolattartás végrehajtását kérte a bíróságtól. Az elsőfokú bíróság a 17.Pk.51.436/2024/15. számú végzésében indítványozó kérelmének adott helyt és elrendelte a 2024. június 23. napja 19 órától június 30. napja 19 óráig elmaradt időszakos kapcsolattartás végrehajtását. Az elsőfokú bíróság beszerezte az NNGYK Járványügyi és Védőoltási Osztály nyilatkozatát, amely szerint skarlát megbetegedés esetén a beteget 6 napig el kell különíteni otthonában vagy kórházban. Az elsőfokú bíróság szerint nem eshet az indítványozó terhére, hogy betartva a jogszabályi előírásokat nem kívánta megkezdeni a kapcsolattartást a karantén ideje alatt. Döntésének indokolásában megállapította, hogy az indítványozót a tárgyi időszakban megillette a kapcsolattartási jog, amit nem tudott érvényesíteni. A kapcsolattartás megghiúsulása nem volt felróható az indítványozónak. Figyelembe vette azt is az elsőfokú bíróság, hogy az időszakos kapcsolattartás lényege, hogy a gyermek a különélő szülővel hosszabb időt töltsön el egyhuzamban, így nem eshet az indítványozó terhére, hogy töredék időben nem kívánta megkezdeni az időszakos kapcsolattartást. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az indítványozó úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, így felróhatóság a kapcsolattartás elmaradása tekintetében nem terheli.
- [5] A végrehajtást elrendelő ezen végzés ellen a (kérelmezett) édesanya terjesztett elő fellebbezést a Fővárosi Törvényszéken (a továbbiakban: másodfokú bíróság). A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzésében indítványozó kérelmét elutasította. A másodfokú bíróság döntésének indokolásában hangsúlyozta, hogy a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására vonatkozó Bnp.tv. 22/A. §-22/E. §-ai alapján azt kell vizsgálnia, hogy a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban szabályozott időben és módon a kapcsolattartás megvalósult-e, ha elmaradt, az kinek a magatartására vezethető vissza. Megállapította, hogy a gyermek fertőző betegségének kialakulása egyik félnek sem felróható. A felek kommunikációja alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az édesanya nem akadályozta, sőt kifejezetten kérte, hogy vigye el az időszakos kapcsolattartásra az indítványozó a gyermeket, vagyis azt tartotta megfelelőnek, ha az indítványozó él kapcsolattartási jogával. A másodfokú bíróság végzésének indokolása szerint „önmagában az a tény, hogy a gyermek lebetegedett nem képezheti a kapcsolattartás akadályát. Egyrészt a különélő szülő is képes a gyermek ellátására

betegség esetén, másrészt a szoros szülő-gyermek kapcsolathoz az is hozzátartozik, azt erősíti, ha a gyermek elesettebb, de nem súlyos beteg állapotában a különélő szülő a gyermek ápolásából is kiveszi a részét” (lásd: indokolás [32] bekezdése).

- [6] A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a 2024. június 24. napján kelt orvosi igazolás alapján a gyermek betegsége már nem fertőzőtt, ezért megállapította, hogy a kapcsolattartás elmaradása éppen a kérelmezőnek volt felróható, mivel kellő indok nélkül nem tett eleget a kapcsolattartásra vonatkozó kötelezettségének. A másodfokú bíróság érvelése szerint az indítványozót semmi sem gátolta abban, hogy a beteg, de már nem fertőző gyermeket elvigye és maga ápolja, gondoskodjon róla, ebben az édesanya sem akadályozta.
- [7] A kapcsolattartás a másodfokú bíróság szerint a gyermeknek joga, a különélő szülőnek azonban nemcsak joga, hanem kötelezettsége is. „Az, hogy a kérelmező a saját egyoldalú döntésére visszavezethetően nem vitte el a gyermeket az időszakos kapcsolattartásra, a kérelmezett felróhatóságának alapjául nem szolgál, figyelemmel arra is, hogy a nyári szünet különös terhet ró mindkét szülőre a gyermek felügyeletének megoldása kapcsán” (lásd: indokolás [33]). Az indítványozó a másodfokú bíróság szerint a felróhatósága okán a kapcsolattartás pótlására nem tarthat igényt. Ennek következtében a másodfokú bíróság helyt adott az édesanya fellebbezésének, az elsőfokú döntést megváltoztatta és elutasította a kapcsolattartás pótlására vonatkozó kérelmet.
- [8] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, amelyben jelezte, hogy a kapcsolattartás pótlása még az elsőfokú bíróság ítélete alapján a téli szünetben megvalósult, azonban azt követően döntött a másodfokú bíróság. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság végzésének indokolásában túlterjeszkedett bírói jogalkalmazó jogkörén, így az Alaptörvény 28. cikkét és R) cikkét sértő döntést hozott, hiszen figyelmen kívül hagyta a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: NM rendelet) 1. számú mellékletében foglalt kógens szabályait. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság helytelenül állapította meg, hogy a fertőző betegség nem indokolta a kapcsolattartás pótlását, az egészségügyi normákat figyelmen kívül hagyta, így *contra legem* döntést hozott, amely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelméhez vezetett. Meglátása szerint a másodfokú bíróság döntésében „relativizálta a betegség jelentőségét, vitatta annak fertőzőképességét és súlyosságát”. Ugyanezen alaptörvényi rendelkezés, vagyis a *fair* bírósági eljáráshoz való jog sérelméhez vezetett az is, hogy a másodfokú bíróság döntésében nem vette figyelembe a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:182. § (2) bekezdésében foglaltakat a felróhatóság vizsgálata során. Összességében az indítványozó szerint a másodfokú bíróság a jogkérdésre irányadó normákat nem vette figyelembe. Meggyőződése, hogy az, hogy a gyermek egészségének védelme érdekében a betegség ideje alatt nem akarta megkezdeni a

kapcsolattartást, nem eshet az indítványozó terhére. A másodfokú bíróság azzal, hogy az indítványozó jogkövető magatartását „felróhatónak” mondta ki, kiüresítette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslati jogát is.

- [9] Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság *contra legem* végzése sérti az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdését azáltal, hogy nem engedi pótolni kapcsolattartását a gyermekével, ami továbbá sérti az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt, a gyermek testi, szellemi és erkölcsi fejlődésének védelmét biztosító jogot is. Az indítványozó sérelmezte, hogy a végzés sérti az indítványozó és gyermeke XX. cikkben foglalt testi és lelki egészséghez való alapjogát is azáltal, hogy az indítványozó terhére róta, hogy a jogszabályokat követve nem kívánta a gyermek betegsége alatt a kapcsolatot fenntartani a gyermeke és saját egészségi állapota védelmében. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság ignorálta az egészséghez való jogot, amikor kimondta, hogy „a fertőző betegség fennállása önmagában nem akadály a kapcsolattartásnak, és hogy a különélő szülőnek ilyenkor is kötelessége élni a kapcsolattartással”. Ez az értelmezés nem egyeztethető össze a járványügyi elkülönítésre vonatkozó kötelező szabályokkal. Az indítványozó szerint ez az értelmezés megbontja „az alapjogok közötti hierarchiát” is, a kapcsolattartáshoz való jogot ugyanis olyan „abszolút követelménnyé emeli”, amely háttérbe szorítja az „egészséghez való jogot és az emberi méltóságból fakadó felelős döntési szabadságot”.
- [10] Az indítvány szerint a másodfokú bíróság döntése „normatív üzenetet hordoz: azt sugallja, hogy a kötelező egészségügyi szabályok betartása nem véd meg a joghátrányoktól, sőt, adott esetben felróhatóvá válhat”, emiatt a döntés sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését.
- [11] Összességében az indítványozó szerint a másodfokú bíróság döntése visszalépés az elsőfokú bíróság döntéséhez képest „az emberi méltóság és a cselekvési szabadság szempontjából”, ugyanis az indítványozó autonóm döntését utólag indokolás nélkül mulasztássá minősítette, ezzel „kényszerválasztás” elé állította: „vagy figyelmen kívül hagyja az egészségvédelmi szabályokat, vagy elveszíti a kapcsolattartáshoz való joga érdemi védelmét”.
- [12] Mindezekén túl az alkotmányjogi panasz hivatkozott a Gyermekek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (a továbbiakban: New Yorki Egyezmény) 3. cikke, a Római Egyezmény 8. cikke, valamint az Európai Szociális Charta 11. cikkének sérelmére is.
- [13] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. Az alkotmányjogi panasz vizsgálata alapján az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.

- [14] 3.1. Az indítványozó jogi képviselője a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzését 2025. augusztus 8-án vette át, indítványát pedig 2025. október 6-án – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben – nyújtotta be.
- [15] A kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló kérelem tárgyában hozott döntés alkotmányjogi panasszal támadható {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [9]}; az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, az alapul fekvő eljárásban kérelmezőként vett részt, így érintettnek minősül, és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [16] 3.2. Az alkotmányjogi panasz indítványban az indítványozó édesapa hivatkozott az érintett kiskorú gyermek alapjogsérelmére is, az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésével, vagyis az egészséghez való joggal kapcsolatban. A Budai Központi Kerületi Bíróság 2022. március 17-én kelt, 11.P.XXII.31.083/2020/58. számú ítélete értelmében az érintett gyermek feletti szülői felügyeleti jogokat a gyermek édesanyja látja el. Az indítványozó édesapa a bírósági iratok szerint nem gyakorol szülői felügyeleti jogot gyermeke tekintetében, így nem jogosult arra, hogy a gyermek képviselőjében a gyermek alapjogi igényét érvényesítve alkotmányjogi panaszt nyújtson be a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:14. § (1) bekezdése és 4:161. § (1) bekezdése szerint. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése sérelme a gyermek vonatkozásában emiatt érdemben nem vizsgálható.
- [17] 3.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, törvényi feltétele, hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek – az alábbiak miatt – csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikke, valamint 28. cikke az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint – a B) cikk (1) bekezdése esetében a visszaható hatály tilalmát és a kellő felkészülési idő követelményét kivéve, de az indítványozó nem ezekre hivatkozott – nem tartalmaznak Alaptörvényben biztosított jogot, ezért azokra alkotmányjogi panasz nem alapítható {az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése tekintetében lásd például: 3120/2023. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [17]; az Alaptörvény R) cikke tekintetében lásd például: 3334/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [16]; az Alaptörvény 28. cikke tekintetében lásd például: 3244/2024. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [16]}.
- [18] Az indítvány ezért ezen elemeiben nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja törvényi követelményét, így érdemi vizsgálatnak nem volt helye.
- [19] 3.4. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti: a) tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait (az indítványozó úgy véli, hogy a bírói döntés *contra*

legem jogértelmezésen alapul és kapcsolattartáshoz való jogát sérti); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést (a Fővárosi Törvényszék 51.Pkf.631.640/2025/4. végzése); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [II. cikke, VI. cikk (1) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései]; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.

- [20] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény II. cikke, XX. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében az indítvány nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt követelményét, vagyis az indítvány nem tartalmaz érdemi indokolást arra vonatkozó, hogy a bírói ítélet miért és mennyiben sérti az indítványozó testi és lelki egészséghez való jogát, emberi méltóságát, valamint jogorvoslathoz való jogát. A Fővárosi Törvényszék azon végzését, amely azt vizsgálta, hogy a Bnp.tv. 22/B. § (4) bekezdése alapján indítványozó felróhatósága a kapcsolattartás elmaradása tekintetében fennáll-e, az indítvány nem hozta érdemi logikai összefüggésbe az Alaptörvény II. cikke és XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdése alkotmányos tartalmával.
- [21] A határozott kérelem követelménye magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy az indítványnak tartalmaznia kell alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az egyes, sérelmesnek vélt alaptörvényi rendelkezések az indítványozó által törvénysértésnek minősített bírósági döntéshez rendelése az érdemi alkotmánybírósági vizsgálatot nem alapozza meg.
- [22] A kérelmet mindezek alapján az Alaptörvény II. cikke, XX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében nem lehet határozottnak tekinteni.
- [23] 3.5. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [24] 3.5.1. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (1) bekezdése sérelmét az indítványozó azért állította, mert a másodfokú bíróság döntésével sérült a gyermekkel való kapcsolattartáshoz fűződő joga. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltétel (alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés) kapcsolattartáshoz való joggal összefüggő fennállását illetően az Alkotmánybíróság a következő megállapításokat tette.
- [25] A kapcsolattartáshoz való joggal összefüggő alapvető megállapításait az Alkotmánybíróság a 3067/2021. (II. 24.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) foglalta össze először „a különélő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés], valamint

a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság” (lásd: Indokolás [25]). Ezen alapjog központi eleme az Alkotmánybíróság értelmezésében a személyes közvetlen kapcsolódás a gyermek és a különélő szülő között: „[a] kapcsolattartás közvetlensége, a rendszeres találkozás és a zavartalan személyes kommunikáció – tehát az együttlét – mégis kiemelten fontos része a szülő-gyermek kapcsolatnak” (lásd: Abh., Indokolás [28]).

- [26] Az indítvány az Alkotmánybíróság fenti megállapításaihoz képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [27] Ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését, vagyis az Abtv. 29. §-ában foglalt másik feltételt illeti, az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.
- [28] Az indítványozó azért állította a kapcsolattartáshoz való jogának sérelmét, mert a másodfokú bíróság azzal, hogy a kapcsolattartás elmaradásában kimondta az indítványozó felróhatóságát, ehhez fűződő alapjogát megsértette. Az Alkotmánybíróság ezen a ponton vette figyelembe, hogy az elmaradt kapcsolattartási időpontot a másodfokú bíróság döntését megelőzően a felek pótolták.
- [29] A másodfokú bíróság végzésének indokolásában – bár tételesen nem hivatkozott az Abh.-ban foglaltakra – elvégezte a szükséges mérlegelést: vagyis a rendelkezésre álló tények figyelembevételével komplex vizsgálatot folytatott le, amellyel eleget tett a konkuráló alapjogi pozíciók arányosság elvén alapuló, a kíméletes kiegyenlítésre és méltányos egyensúly kialakítására vonatkozó követelménynek (lásd a másodfokú bíróság 51.Pkf.631.640/2025/4. számú végzése indokolásának [32]–[27] bekezdéseit).
- [30] Végül az Alkotmánybíróság az Abh.-ban hangsúlyozta azt is, hogy „mérlegelést igénylő helyzetben lehetőleg a szülők egyetértésén alapuló, rugalmas megoldás megtalálása a legfontosabb” (lásd az indokolás [36] bekezdését).
- [31] Az Alkotmánybíróság gyakorlata az, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]; 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [32]}. A testület gyakorlata következetes abban is, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. Az Alkotmánybíróság „az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését

garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [38]}.

- [32] Az Alkotmánybíróság nem látott rá módot vagy indokot, hogy a kapcsolattartáshoz való joggal összefüggésben fentiekben foglalt gyakorlatától jelen ügyben eltérjen.
- [33] 3.5.2. Az Alkotmánybíróság ezt követően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére mint *contra legem* döntésre vonatkozó indítványt vizsgálta az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási feltételek tükrében.
- [34] Az indítványozó állítása szerint a másodfokú bíróság eloldotta magát az NM rendelet 1. mellékletében meghatározott, a skarlátos betegre vonatkozó kógens előírástól, ezért döntése *contra legem* és ilyen módon alaptörvény-ellenes. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés körében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja {vesd össze például: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]; 3078/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [35] Az indítvány ehhez képest nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [36] Jelen ügyben érdemi vizsgálatra okot adó körülmény a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség tekintetében sem merült fel.
- [37] A Fővárosi Törvényszék végzésének indokolásában lehatárolta a vizsgálat körét a Bnp.tv. alapján és követhetően alátámasztotta, hogy mely, a felek által benyújtott bizonyítékok (a felek üzenetváltásai, az indítványozó hezitálása, a háziorvos a gyermek állapotát tanúsító igazolása) alapján hozta meg döntését.

- [38] Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének megállapíthatóságára.
- [39] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában sem teljesíti az Abtv. 29. §-ában írt feltételt, ezért annak befogadására és érdemi vizsgálatára nincs mód.
- [40] 4. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg részben az Abtv. 27. § (1) bekezdésének, az Abtv. az 52. § (1b) bekezdés e) pontjának, részben pedig a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeinek, ezért azt az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró